

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **V. Š.**
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. listopadu 2017, č. j. KUKHK-17400/DS/2017/SR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 13. 9. 2017, č. j. MMHK/159099/2017, sp. zn. P/2492/2016/OS1/DvP, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků dle ustanovení 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“) a dle ustanovení

§ 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Těchto přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 125 c odst. 1 písm. f) bod 3, písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne 15. 8. 2016 kolem 11:08 hod. v ulici Kladská v Hradci Králové jako řidič řídila ve směru od obce Černilov osobní motorové vozidlo zn. Mercedes, r. z. x, přičemž jí řízenému vozidlu byla hlídkou Městské policie Hradec Králové měřícím zařízením AD9T v. č. 05/0165 s platností ověření do 30. 5. 2017 naměřena rychlost 79 km/h, a to cca 30 metrů před zastávkou MHD "Slatina-zastávka", kde je obecnou úpravou v obci povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky v měření silničního měřidla (+/-3 km/h při rychlostech do 100 km/h včetně, nebo +/- 3 % při rychlostech vyšších než 100 km/h), byla skutečná rychlost měřeného automobilu minimálně 76 km/h, čímž daný limit překročila o 26 km/h. Strážníkovi Městské policie Hradec Králové nepředložila ke kontrole svůj řidičský průkaz, jelikož jej neměla u sebe.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně v úvodu žaloby v obecné rovině namítala, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádaly s drtivou většinou jejích námitek, které uplatňovala během správního řízení. Tyto námitky se týkaly vad výroku prvoinstančního správního rozhodnutí a také toho, že správní orgán I. stupně nezkoumal tzv. potřebnou míru opatrnosti. Žalobkyně dále namítala, že ze snímku z rychloměru nešlo poznat ani registrační značku vozidla, ani řidiče samotného, správní orgán I. stupně se nijak nevypořádal s existencí videa ze silniční kontroly a výpověď strážníků je nepoužitelný důkaz.
5. Žalobní námitky soustředila do následujících bodů.
6. V prvním bodu žaloby namítala prekluzi projednávaného přestupku. K němu mělo dojít dne 15. 8. 2016, tento přestupek tak bylo dle názoru žalobkyně možné projednat pouze ve lhůtě do 15. 8. 2017 (viz § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o přestupcích“). Důvodem argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích. Byť novela provedená zákonem č. 204/2015 Sb. měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývala účinnosti k jiným dnům, celkově nabyla účinnosti (jako celek) teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis. Žalobkyně má za zřejmé, že aplikace ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3), je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného v čl. II. novely, rozhodným okamžikem je tedy den 1. 10. 2016. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 má být dle názoru žalobkyně aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely z. č. 204/2015 Sb. K této věci žalobkyně odkázala například na stanovisko, ke kterému dospěl Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém metodickém pokynu ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016. Žalobkyně dále připustila, že i kdyby její názor o nabytí účinnosti zákona o přestupcích nebyl správný, přesto došlo k prekluzi, a to rok od zahájení řízení (8. 9. 2017), neboť k vydání rozhodnutí prvního stupně došlo dne 13. 9. 2017, tedy více jak rok

od doručení příkazu. Žalobkyně poté doplnila, že v mezidobí sice došlo k vydání dvou rozhodnutí prvního stupně, tato rozhodnutí však nemohla přerušit lhůtu k projednání přestupku, neboť následně byla jako nezákonná a nepřezkoumatelná zrušena v odvolacím řízení.

7. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že byla po celou dobu řízení stíhána pro porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, tj. pro nepředložení řidičského průkazu na výzvu strážníka obecní policie. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jí bylo ale kladeno za vinu to, že řidičský průkaz neměla u sebe, tj. porušení § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Žalobkyně je toho názoru, že se jedná nejen o jinou právní kvalifikaci, ale rovněž o jiný skutek. Žalobkyně poukázala na fakt, že sice měla v daný okamžik řidičský průkaz u sebe, ale k jeho předložení nebyla řádně vyzvána a rovněž se obávala jeho zadržení.
8. V dalším bodu žaloby poukázala žalobkyně na několik pochybení. Nejprve namítla, že se správní orgán nezabýval dodržením podmínek měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jelikož se vůbec nezabýval tím, zda bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně namítala i nezákonnost provedeného měření rychlosti vozidel, jehož výstup je dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako důkaz nepoužitelný, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem. Ze zákona totiž nelze dovodit, že měření rychlosti vozidel může probíhat bez vědomí dotčených osob. Žalobkyně dále namítla, že jelikož nebyl úsek měření rychlosti označen příslušnými dopravními značkami za účelem označení úseku měření rychlosti obecní policií, bylo měření prováděno nezákonně. Rovněž poukázala na to, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti odchylku měření, aniž však jakkoliv tento postup odůvodnil či jej podložil důkazem, ze kterého legitimita takového postupu a případně správnost výpočtu odchylky vyplývá. Žalobkyně namítala i nezákonnost ověřovacího listu použitého rychloměru, jelikož výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem byl v případě použitého rychloměru též subjekt. V závěru tohoto žalobního bodu pak bylo namítáno to, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru, neboť měření proběhlo v zatáčce, resp. v úseku s nepovoleným zakřivením.
9. V dalším bodu žaloby, nazvaném „zavinění“, upozornila žalobkyně na to, že úvahy správního orgánu o zavinění údajného překročení rychlosti jsou nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně totiž sice dovodil, že žalobkyně oba přestupky spáchala z vědomé nedbalosti, ale nijak se nezabýval tím, zda žalobkyně věděla, jaký v daném úseku platí rychlostní limit a o kolik tento limit překročila. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc rozpor v právní kvalifikaci, kdy na jednu stranu správní orgán I. stupně uváděl, že se jednalo o vědomou nedbalost, dále v textu odůvodnění ale uvedl to, že žalobkyně jednala nevědomě.
10. V posledním bodu žaloby poukazovala žalobkyně na údajnou vadu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který shledala v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neměl obsahovat všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Žalobkyně je dále toho názoru, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud jí výrokem závazně určil, že náklady řízení a pokutu musí uhradit pouze na jeho bankovní účet nebo v hotovosti na pokladně. Žalobkyně dále poukázala na právní úpravu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) v tom smyslu, že je pro ni příznivější, neboť umožňuje uložit sankci pod spodní hranicí sankční sazby a je toho názoru, že tento zákon měl být na její věc aplikován.

11. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu.
13. Žalovaný shrnul, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci (§ 2 odst. 2 správního řádu), resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality (§ 2 odst. 3 správního řádu) a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti a zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný konstatoval, že správní orgány se všemi námitkami zabývaly, a to jak v rámci dokazování, tak i v odůvodnění svých rozhodnutí, přičemž odkázal na obsah spisového materiálu.
14. K otázce prekluze přestupku žalovaný zopakoval, že k přestupku došlo dne 15. 8. 2016. Dle právní úpravy účinné v této době, je v § 20 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů uvedeno, že přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku (zahájení řízení jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku) začíná běh nové lhůty k projednání přestupku, přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. V daném případě tak žalovaný prekluzi přestupků neshledal a konstatoval, že oba byly projednány v zákonem stanovené lhůtě.
15. K námitce týkající se řidičského průkazu následně žalovaný doplnil, že žalobkyně byla shledána vinnou z porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích (řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz). Podstatou takto skutkově vymezeného jednání je, že žalobkyně měla porušit povinnost mít při řízení u sebe (tj. ve své kapse, peněžence či kdekoli jinde v automobilu, který řídila) řidičský průkaz. Účel této povinnosti je přitom zřejmý a odráží se v povinnosti vymezené v § 6 odst. 8 zmíněného zákona, a sice předložit na výzvu policisty daný řidičský průkaz ke kontrole. Žalovaný neshledal v takto vymezené právní kvalifikaci žádné pochybení.
16. Žalovaný následně uvedl, že důkaz o překročení rychlosti byl opatřen orgánem oprávněným dohlížet nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a byl pořízen zařízením, které splňovalo předepsané metrologické požadavky a bylo obsluhováno osobami oprávněnými k jeho obsluze. Jelikož jednání žalobkyně bylo rychloměrem zaznamenáno, lze konstatovat, že měření proběhlo řádně. Vliv případného zkreslení výsledku měření je za této situace také zcela vyloučen, jelikož bylo počítáno s odchylkou měřicího zařízení – 3 %. Žalovaný dále zopakoval, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti.

17. Žalovaný shrnul, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně příslušné ustanovení zákona o silničním provozu porušila z nedbalosti. Bylo totiž její povinností řídit se obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a tomu přizpůsobit i rychlost své jízdy.
18. Závěrem žalovaný uvedl, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasila a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 24. 8. 2016 od Městské policie města Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 2 zák. č. 553/1991 Sb. Dle úředního záznamu ze dne 15. 8. 2016 prováděli ten den strážníci hlídky dopravní skupiny MPHK č. 14 ve složení strážník J. R., K. P. a M. M. měření rychlosti dle rozpisu v ulici Kladská v Hradci Králové, v úseku schváleném Policií České republiky, ve směru od obce Černilov. Strážníci zastavili vozidlo tovární značky Mercedes, r. z. x, jemuž byla silničním radarovým rychloměrem AD9T naměřena a zadokumentována rychlost 79 km/h. Bylo konstatováno, že řidič vozidla se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu tím, že svou jízdou překročil nejvyšší dovolenou rychlosti v obci. Po odečtení odchylky měření (-3km/h), byla rychlost překročena o 26 km/h. Strážník K. po zastavení vozidla vyzval řidičku, aby předložila doklady potřebné k řízení motorového vozidla. Řidička nepředložila ani občanský a ani řidičský průkaz. Strážník K. zažádal o přivolání hlídky Policie České republiky kvůli ověření totožnosti řidičky. Řidička byla následně ztotožněna jako V. Š., nar. dne ..., trvale bytem B. 223, J., okr. N. (dále také „žalobkyně“). Žalobkyně následně požádala o přivolání záchranné služby s tím, že má žlučnickový záchvat. Poté ale uvedla, že za ní jede přítel, který jí doveze kapky na bolest a záchranná služba není potřeba. Žalobkyně byla následně poučena o možnostech řešení jejího protiprávního jednání. Ta uvedla, že s žádným přestupkem nesouhlasí, jelikož si není vědoma, čeho se dopustila. Jelikož nebylo možno daný případ vyřešit na místě, bylo sepsáno oznámení o podezření ze spáchání přestupku, které žalobkyně odmítla podepsat a na zadní stranu uvedla: „Nesouhlasím, byla jsem pod nátlakem.“ Žalobkyně byla poučena o dalším procesním postupu. Žalobkyně poté svým vozem odjela z místa události. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku je součástí správního spisu spolu s automaticky vygenerovanými údaji z rychloměru nazvané „Záznam o přestupku“ a další fotodokumentací zásahu policistů z místa události.
21. Následně byl dne 30. 8. 2016 vydán příkaz, jímž bylo žalobkyni uloženo zaplatit 2 500 Kč, proti němuž podala žalobkyně dne 26. 9. 2016 blanketní odpor.
22. Poté bylo dne 29. 9. 2016 žalobkyni zasláno předvolání k ústnímu jednání na den 19. 10. 2016, v 8:45 hodin, které jí bylo doručeno dne 3. 10. 2016. Zmocněnec žalobkyně, Ing. M. J., požádal poté dne 11. 10. 2016 o kopii spisového materiálu.
23. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 19. 10. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o ústním jednání v nepřítomnosti obviněné z téhož dne. Žalobkyně ani její zmocněnec se bez omluvy nedostavili.
24. Dne 19. 10. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o přestupku č. j. MMHK/187265/2016, sp. zn. P/2492/2016/OS1/DvP, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, písm. k) zákona o silničním provozu, tím, že porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
25. Dne 19. 10. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno i vyjádření zmocněnce žalobkyně, který namítal, že měření neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze, jelikož na základě fotografií z místa spáchání přestupku naznal, že měření bylo provedeno v zatáčce. Jako důkaz navrhl ohledání místa měření, návod k obsluze rychloměru a provedení výsledku obsluhy měřicího zařízení. Dne 7. 11. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, které zmocněnec žalobkyně doplnil po výzvě

správního orgánu I. stupně dne 30. 11. 2016. V něm namítal, že správní rozhodnutí ze dne 19. 10. 2016 nedostatečně konkretizovalo formu zavinění, jelikož v něm bylo pouze uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. Dle jeho názoru měla být rozlišena i forma nedbalostního zavinění, tj. vědomá či nevědomá. Dodal přitom, že v odůvodnění rozhodnutí je sice uvedena forma zavinění jakožto nedbalost vědomá, ale tento znak absentoval ve výroku rozhodnutí, což spatřuje jako klíčové. Správní orgán I. stupně se údajně také nezabýval úvahami nad mírou opatrnosti řidičky, jakožto kritériem nedbalosti. Výrok rozhodnutí je dle jeho názoru navíc nepřesně určen. Zmocněnec žalobkyně opětovně poukázal na dle jeho názoru chybné měření rychlosti vozidla žalobkyně v zatáčce a navíc poukázal na údajnou sníženou kvalitu pořízených fotografií z místa spáchání přestupku. Namítl také, že z fotografií z místa spáchání přestupku není čitelná registrační značka a není uvedeno najisto, že se jednalo o vozidlo žalobkyně. V odvolání byly zpochybněny materiály, z nichž správní orgán I. stupně vycházel a zmocněnec žalobkyně poukázal na to, že jím navržený důkaz – výslech osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, nebyl proveden.

26. Dne 9. 1. 2017 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí, č. j. KUKHK-39662/DS/2016/SR, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 10. 2016, č. j. MMHK/187265/2016, sp. zn. P/2492/2016/OS1/DvP. Žalovaný shledal dokazování správního orgánu I. stupně ohledně nepředložení řidičského průkazu jako nedostatečné, jelikož je postaveno pouze na úředních záznamech. Žalovaný tak navrhl vyslechnout v dané věci strážníky, kteří byli v předmětnou dobu pověřeni měřením rychlosti vozidel.
27. Dne 1. 2. 2017 byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že je na den 7. 3. 2017 v 8:30 hod. nařazeno ústní jednání ve věci, její zmocněnec byl k tomuto jednání předvolán (viz č.l. 71 správního spisu). Z předmětného jednání byl dne 7. 3. 2017 vyhotoven protokol. Zmocněnec žalobkyně se dostavil po zahájení jednání v 9:01 hod. a byl tak přítomen výslechu svědka K., rovněž převzal opis protokolu z jednání. Svědci v průběhu ústního jednání stvrdili informace, které byly již uvedeny ve správním spisu, a bylo opětovně potvrzeno, že byl zvolen rovný úsek měření. Ač jeden ze strážníků avizoval, že dodá záznam z kamery, posléze, dne 17. 3. 2017 sdělil správnímu orgánu I. stupně, že záznam z videokamery byl přemazán.
28. Dne 7. 3. 2017 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o přestupku č. j. MMHK/051063/2017, sp. zn. P/2492/2016/OS1/DvP, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, písm. k) zákona o silničním provozu, tím, že porušila 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 18. 4. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání. Dne 27. 6. 2017 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí, č. j. KUKHK-17400/DS/2017/SR, kterým bylo rozhodnutí ze dne 7. 3. 2017 zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání se závěrem, že nebylo dostatečně zjištěno, zda se žalobkyně dopustila přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že nepředložila na výzvu strážníka řidičský průkaz. Žalovaný neměl rovněž za prokázané zjištění, kde došlo k předmětnému měření rychlosti a jaká je na tomto místě nejvyšší dovolená rychlost.
29. Dne 21. 8. 2017 byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že je na den 13. 9. 2017 v 8:30 hod. nařazeno ústní jednání ve věci, její zmocněnec byl k tomuto jednání předvolán (viz č.l. 109 správního spisu). Z předmětného jednání byl dne 13. 9. 2017 vyhotoven protokol. Žalobkyně ani její zmocněnec se nedostavili, přičemž zmocněnec se omluvil dodatečně a

požádal o zaslání protokolu z ústního jednání. Strážníci dopravní skupiny MPHK č. 14, kteří prováděli předmětné měření, byli znovu vyslechnuti a potvrdili informace, které byly již uvedeny ve správním spisu. Bylo opětovně potvrzeno, že zvolený úsek měření byl rovný, že žalobkyně byla vyzvána k předložení řidičského průkazu a další skutečnosti, které byly uvedeny výše.

30. Dne 13. 9. 2017 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o přestupku č. j. MMHK/159099/2017, sp. zn. P/2492/2016/OS1/DvP, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, písm. k) zákona o silničním provozu, tím, že porušila 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 10. 10. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, které následně po lhůtě k doplnění podání, zástupce žalobkyně doplnil. Dne 30. 11. 2017 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KUKHK-17400/DS/2017/SR (napadené rozhodnutí), kterým bylo rozhodnutí ze dne 13. 9. 2017 jako správné potvrzeno.

B. Právní závěry

31. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti

konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
34. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

35. Žalobkyně v úvodu žaloby podotkla, že žalovaný ani správní orgán se nevypořádaly s námitkami uplatněnými v rámci správního řízení. Dlužno podotknout, že zástupce žalobkyně část takto vznesených námitek uplatnil až v rámci odvolání, které doplnil po lhůtě. Žalovaný k nim tak nemohl přihlížet. Přesto má krajský soud za to, že práva žalobkyně nebyla krácena a odkázal by na odůvodnění tohoto rozhodnutí níže, kde se v rámci vypořádání se s námitkami vznesenými v žalobkyní podané žalobě v podstatě zaobíral i námitkami, které žalobkyně chtěla uplatnit v průběhu správního řízení.
36. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Prekluze

37. V tomto žalobním bodu žalobkyně namítla, že přestupek spáchaný dne 15. 8. 2016 bylo možné dle § 20 zákona o přestupcích projednat pouze ve lhůtě do 15. 8. 2017. Žalobkyně se argumentačně opřela o dělenou účinnost novely [zákona o přestupcích](#) provedenou zákonem č. [204/2015 Sb.](#), kterým se změnil zákon o přestupcích, zákon č. [269/1994 Sb.](#), o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela“). Namítá, že hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 musí být aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely.
38. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že ve znění před novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. stanovil § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že *„přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Pokud by tedy byl na přestupek žalobkyně aplikován § 20 zákona o přestupcích ve znění před touto novelou, uplatnila by se na něj pouze jednoletá prekluzivní lhůta.
39. Zákonem č. 204/2015 Sb. byl do ustanovení § 20 zákona o přestupcích vložen nový odstavec 2, který stanoví, že *„běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením“* a odstavec 3, dle něž *„přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“* Zákon č. 204/2015 Sb. tedy zavedl v rámci řízení o přestupcích institut přerušení běhu prekluzivní lhůty. V důsledku vyjmenovaných skutečností se běh jednoleté prekluzivní doby přeruší a tato začne běžet znovu. Zároveň je však stanovena objektivní prekluzivní lhůta dvou let, jejímž uplynutím zanikne odpovědnost pachatele za přestupek.
40. Čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. upravuje účinnost tak, že: *„tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení (tj. 1. 10. 2016), s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení (tj. 1. 10. 2015). Změna ustanovení § 20 zákona o přestupcích je pak upravena v čl. I bodu 6 tohoto zákona. Přejícné ustanovení, upravené v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb. však také stanoví, že ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*.

41. Nejvyšší správní soud se k otázce účinnosti [§ 20 zákona o přestupcích](#) ve znění výše zmíněné novely již vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. [3 As 278/2016 - 39](#), kde uvedl, že „[z] části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. [204/2015 Sb.](#), kterým se mění [zákon o přestupcích](#) a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení [§ 20 zákona o přestupcích](#), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.
42. K totožné rozhodné právní otázce se následně Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 – 38 a č. j. 7 As 87/2018 – 34. Následující citace z uvedených rozsudků považuje krajský soud za plně relevantní i v nyní posuzované věci, a proto i nadále platí, že „není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. (...) Samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. (...) Jazykový výklad tedy (...)vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna [§ 20 zákona o přestupcích](#), avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní. (...)V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny [§ 20 zákona o přestupcích](#), která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanční lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná. [24] Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).“
43. Krajský soud se s touto argumentací Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, a proto na ně bez dalšího odkazuje, jelikož má za to, že předmětná otázka výkladu přechodných

ustanovení zákona č. [204/2015 Sb.](#) byla v těchto rozsudcích vyřešena komplexně a jednoznačně. Výše citovaný text lze také plně vztáhnout i na námitku žalobkyně v nyní posuzované věci. Lze proto vycházet z toho, že § 20 ve znění zákona č. [204/2015 Sb.](#) je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015.

44. Žalobkyně se dále mylí, pokud tvrdí, že z hlediska určení, zda předmětné řízení o přestupku prekludovalo, nelze přihlížet k rozhodnutím, která byla zrušena jako nezákonná. Řízení o přestupku je zahájeno dnem, kdy je podezřelému z přestupku doručeno oznámení o zahájení řízení nebo ústním vyhlášením takového oznámení. Ukončeno je pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu. Jediné pravomocné rozhodnutí v případě žalobkyně bylo až napadené rozhodnutí, tedy již z logiky věci vyplývá, že v průběhu celého projednávání daného přestupku byla lhůta k projednání přestupku přerušena. O kontinuitě řízení nadto svědčí i fakt, že celé řízení se vede pod stejnou spisovou značkou, veškerá dokumentace je v jednom správním spisu a bylo, jak již krajský soud uvedl, vydáno jedno meritorní rozhodnutí v předmětné věci, které nabylo právní moci.

2. Řidičský průkaz

45. Žalobkyně následně rozporovala to, že po celou dobu řízení byla stíhána pro porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, tj. pro nepředložení řidičského průkazu na výzvu strážníka obecní policie. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jí bylo ale kladeno za vinu to, že řidičský průkaz neměla u sebe, tj. porušení § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Žalobkyně tvrdila, že v době kontroly měla řidičský průkaz u sebe, ale nebyla k jeho vyzvání řádně vyzvána a měla za to, že výpověď strážníků je pouhou reprodukovanou výpovědí, tedy nepřipustným důkazem.
46. Dle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku musí mít podle § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu každý řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Podle § 6 odst. 8 stejného zákona je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady uvedené v § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
47. Situacím, kdy v přestupkovém řízení stojí na jedné straně tvrzení policistů, na straně druhé tvrzení obviněného z přestupku a správní orgán je postaven před dilema, ke kterému tvrzení se má přiklonit, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře věnuje poměrně často. V rozsudku ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005-84, v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, že: „*nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané*

věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Nejvyšší správní soud sice v nedávné době v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v citované věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-114). Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že silniční kontrola se odehrála zcela korektním a zákonným způsobem bez jakéhokoliv náznaku šikanózního či jinak excesivního jednání ze strany zasahujících policistů. Krajský soud má za to, že v daném případě se s výše uvedeným rozporem správní orgán prvního stupně vypořádal dostatečně. Výpověď strážníků je vzájemně konzistentní.

48. Z opakovaného vyjádření policistů (založeno ve správním spisu na č.l. 86 a 114 a násl.) vyplynulo, že ze dne 15. 8. 2016, vyzval strážník K. žalobkyni k „přeložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla na pozemních komunikacích.“ Z výslechů policistů pak není zcela zřetelné, zda tyto doklady i vyjmenoval. Vyvstává zde tak otázka, zda je tato výzva dostatečně určitá k tomu, aby na základě této vznikla řidiči motorového vozidla povinnost předložit řidičský průkaz. Obdobným případem se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, čj. 7 As 238/2016-26 konstatoval, že se jedná o dostatečně určitou výzvu. Uvedl, že „za doklady potřebné k řízení a provozu vozidla je nutno považovat ty doklady, které u sebe musí řidič vozidla mít, aby mohl vozidlo řídit. Nejde o neurčitý právní pojem, jak uvádí stěžovatel, ale o běžně používané spojení, jehož obsah jednoznačně vyplývá z textu zákona o silničním provozu. Podle § 6 odst. 8 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 12. 2015, musí mít každý řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu. Podle § 6 odst. 12 věty první téhož zákona je řidič motorového vozidla na výzvu policisty nebo vojenského policisty povinen předložit doklady podle § 6 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu policistovi ke kontrole. Není tedy pochyb o tom, že pokud je řidič vyzván k tomu, aby předložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, má předložit i řidičský průkaz. Stěžovatelova argumentace údajnou nedostatečnou konkretizací tohoto spojení v zákoně a judikatuře a jeho vlastními neseznatelnými vnitřními myšlenkovými pochody a směry jeho uvažování nemůže nic změnit na jasném textu zákona, ani na zažité praxi jeho aplikace, a tedy ani na zcela správných a přesvědčivě odůvodněných závěrech krajského soudu.“
49. Z výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu vyplývá, že závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozsudku čj. 7 As 238/2016 jsou přílehlavé i na nyní projednávanou věc, jelikož znění příslušných zákonných ustanovení je téměř totožné. Žalobkyni pak na základě této výzvy muselo být zřejmé, že je povinna doklady policistovi předložit a rovněž jí musel být známý fakt, které doklady měl kontrolující policista na mysli. Strážník K. k věci dále uvedl, že žalobkyně výslovně uvedla, že u sebe řidičský průkaz nemá.

50. Krajský soud má za to, že žalobkyně v přestupkovém řízení nebyla krácena na svých procesních právech, jelikož dokazování bylo provedeno řádně, po výše uvedené změně právní kvalifikace mohla žalobkyně využít svých procesních práv k vlastní obhajobě, což sice učinila, avšak ne v zákonné lhůtě a dlužno dodat, že v opožděně podaném odvolání tuto námitku neuplatnila. Lze proto mít za to, že i ona si byla vědoma toho, že porušila ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu v přímé souvislosti s ustanovením § 6 odst. 8 téhož zákona. Správní orgány vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a dospěly ke správnému závěru o vině žalobkyně. Totožnost skutku je přitom zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jímž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, dále i usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02). Krajský soud nedospěl k závěru, že by v dané věci byla žalobkyně krácena na svých právech.
51. Za ničím nepodloženou pak soud považuje argumentaci žalobkyně, že řidičský průkaz policistům pouze nepředložila z obavy, že by ji ho policisté chtěli zadržet. Z obsahu správního spisu nic takového nevyplývá, a toto své tvrzení žalobkyně žádným způsobem ani nedokládá. Pokud pak zasahující policisté z tvrzení žalobkyně naznali, že řidičský průkaz neměla při kontrole u sebe, jelikož jim ho ani na výzvu nepředložila, je to dle názoru krajského soudu dostačující k utvoření závěru, že byla naplněna skutková podstata dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Důkladnou prohlídku vozidla či samotné podezřelé osoby by soud v takové situaci považoval za nadbytečnou, či dokonce hraničící se zásahem do osobnostních práv. Soud tak uzavírá, že mu na základě obsahu správního spisu nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalobkyně u sebe při provedení silniční kontroly řidičský průkaz neměla, a žalobní námitku tak považuje za neopodstatněnou.
52. Krajský soud obiter dictum doplňuje, že v posuzovaném případě by bylo daleko vhodnější, kdyby správní orgány setrvaly na právní kvalifikaci, která určovala porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, jelikož na dostatečně určitou výzvu policisty žalobkyně, jakožto řidič motorového vozidla, nepředložila doklady podle § 6 odst. 7 stejného zákona, což bylo dostatečným způsobem prokázáno a tento fakt sama žalobkyně v žalobě potvrdila. K tomu je však nutné uvést, že účely povinností stanovených řidiči v § 6 odst. 7 a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu se prakticky překrývají, kdy řidič má mít řidičský průkaz u sebe, aby jej při kontrole policistovi či jinému orgánu mohl předložit k ověření, že má řidičské oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 322/2016).

3. Měření rychlosti

53. V rámci tohoto bodu žaloby vznesla žalobkyně několik námitek.
- a) Správní orgán se údajně nezabýval tím, zda bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
54. K této námitce soud konstatuje, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o

silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Dlužno konstatovat, že měření rychlosti vozidel sledovalo stanovený účel, zvyšování bezpečnosti silničního provozu, i přesto, že výše uvedené informativní značky nebyly v daném úseku umístěny. Při dodržování nejvyšší dovolené rychlosti dochází jednak k tomu, že je řidič schopen zastavit vozidlo v případě, kdy se na vozovce vyskytne nečekaná překážka či chodec, jejichž pohyb lze v obci předvídat a s ohledem na to je nutné přizpůsobit tomu rychlost vozidla. Měřením rychlosti je zajištěna jak individuální prevence (žalobkyně bude do budoucna více motivována dodržovat v daném úseku nejvyšší dovolenou rychlost, když již byla za její překročení potrestána), jednak generální prevence (ostatní účastníci provozu, kteří v daném úseku spatří projednávání přestupku obecní policií či policií s jiným řidičem, budou mít možnost počítat s tím, že pokud by na daném místě porušili pravidla provozu na pozemních komunikacích, byli by taktéž potrestáni).

b) Správní orgán se nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií České republiky, měření proběhlo skrytým, utajeným způsobem a úsek nebyl označen příslušnými dopravními značkami určujícími úsek měření rychlosti vozidel.

55. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neměly v době vydání rozhodnutí žádné pochybnosti ohledně nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, přičemž ani žalobní námitky zjištěný skutkový stav žádným způsobem nepochybnily. Měření proběhlo v místě určeném Policií České republiky. Seznam míst možného měření rychlosti vozidel je založen ve správním spisu na čl. 6, kde je založen dokument nazvaný „Seznam míst k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové dle § 79a zákona č. 361/200 Sb. – stanovisko, ze dne 12. 2. 2016, č. j. KRPH-13203-1/ČJ-2016-050206“, se kterým se žalobkyně mohla seznámit v průběhu řízení. Seznam míst měření rychlosti vozidel je rovněž veřejně dostupný na stránkách Městské policie Hradec Králové, a to již od 17. 4. 2013. Žalobkyně se tak s místy určenými k měření rychlosti mohla seznámit ještě před spácháním předmětného přestupku. K námitce skrytého měření, když místo měření nebylo označeno dopravními značkami č. IP 31a a IP 31b, krajský soud doplňuje, že povinnost označit místo měření těmito značkami byla v zákoně o silničním provozu zakotvena v ustanovení § 79a odst. 2 do 31. 7. 2011. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „*Měření rychlosti*“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „*Konec měření rychlosti*“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „*Měření rychlosti*“ a IP 31b „*Konec měření rychlosti*“ navíc nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

c) Žalobkyně dále namítla, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti tzv. „*odchylku měření*“, aniž tento krok odůvodnil.

56. Na tomto místě by krajský soud poznamenal, že k zohlednění odchylky měření dochází ve prospěch řidiče při každém měření rychlosti, a to za účelem upravení možných nepřesností. Jedná se ostatně o skutečnost, která je zástupci žalobkyně jak ve správním, tak v soudním řízení nepochybně známa, neboť vystupuje jako zástupce v mnoha jiných

přestupkových věcech, kde je tato odchylka automaticky aplikována. V minulosti již bylo i judikováno, že za zákonné lze považovat dokonce rozhodnutí, ve kterém nebyla aplikace odchylky měření vůbec zdůvodněna (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 11. 2018, č. j. 18 A 20/2017-28).

d) Výrobce rychloměru a současně autorizovaným metrologickým střediskem je též subjekt.

57. Krajský soud ověřil, že do spisového materiálu byl vložen Ověřovací list č. 116/16 ze dne 31. 5. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení AD9T, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Kromě toho se krajský soud neztotožnil ani s argumentací žalobkyně usilující o zpochybnění důvěryhodnosti společnosti RAMET, a.s., a to s odkazem na skutečnost, že se jedná zároveň o výrobce rychloměru a pořizovatele ověřovacího listu. Není důvodu, proč by správní orgán nemohl jako důkazní prostředek použít i listinu vydanou subjektem, který je nepochybně schopen jako výrobce dotčeného rychloměru poskytnout relevantní a odborné informace o správnosti měření a použitelnosti získaných výsledků.
58. Bezpochyby lze právě i z výsledku zachyceného na snímku z měření naznat, že byl dodržen návod k obsluze. Krajský soud má za to, že již jen z pozice vozidla, které je zachyceno na snímku, lze usoudit to, zda nastavení příslušného rychloměru odpovídá či neodpovídá návodu k obsluze, či zda byla nastavena správná volba dosahu svazku radarových paprsků apod.
59. Krajský soud v tomto případě považuje za podstatné, že ověřovací list byl vydán v souladu se zákonem o metrologii autorizovaným metrologickým střediskem, přičemž se jedná o veřejnou listinu, u které je správnost presumována (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2018, č. j. 19 A 28/2017-43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pokud pak žalobkyně žádala o přerušení soudního řízení z důvodu podnětu k zahájení přezkumného řízení (o zrušení ověřovacího listu), krajský soud shledal, že žalobkyní tvrzené podání podnětu či zahájení správního řízení nebylo nijak specifikováno ani doloženo. Z toho důvodu a v kontextu již uvedené presumpce správnosti ověřovacího listu jako veřejné listiny proto nebylo návrhu na přerušení soudního řízení vyhověno.

e) Měření mělo údajně probíhat v zatáčce

60. Krajský soud v této souvislosti poznamenává, že sice lze žalobkyni přisvědčit v tom, že návod k obsluze (pokud s ním správní orgány pracují či na něj odkazují), by měl obecně být založen ve správním spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43), v projednávané věci toto pochybení správních orgánů ale nemá vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Návod k obsluze tohoto rychloměru je veřejně dostupný na internetových stránkách (<https://docplayer.cz/19035241-Ad9-navod-k-obsluze-r308-391cz.html>) a žalobkyně na jeho znění také několikrát v průběhu řízení odkazovala (např. č.l. 30 správního spisu) a dokonce z něj citovala určité pasáže (např. na č.l. 44 správního spisu). Lze proto mít za to, že straně žalované i žalující byl po celou dobu řízení obsah tohoto dokumentu dobře znám.
61. Z listin založených ve správním spise (zejména fotodokumentaci na č.l. 4 a 5 správního spisu, Seznamu míst určených k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové dle §

79a zákona č. 361/2000 Sb. – stanovisko ze dne 12. 2. 2016, a hlavně z osvědčení č. 1/11 ze dne 21. 2. 2011 o proškolení zasahujícího policisty ke způsobilosti k ovládání silničních rychloměrů typu AD 9 a RAMER 10), jakož i z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, tzn., že pokud bylo jednání žalobkyně rychloměrem zaznamenáno, proběhla tak řádně fáze ověření výsledku měření a rychloměr fungoval správně, jinými slovy, bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze a v rovném úseku komunikace. Na danou problematiku je přílehlavý i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43, dle něhož *„po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil (anuloval by hodnotu měření).“* Krajský soud proto v tomto ohledu nepovažuje za nutné provádět jakékoli další dokazování, jak navrhovala žalobkyně. Ta navíc neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by rozumně zpochybňovaly skutkový stav zjištěný správními orgány. Tato námitka není důvodná.

f) Fotografie přestupku z místa měření

62. V této námitce žalobkyně namítala, že správní orgán vyhodnotil fotografii z místa měření jako normální, aniž by provedl jediný důkaz, který by prokazoval, že fotografie netrpí abnormalitami. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení o přestupku. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla normální či abnormální. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
63. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený rychloměrem AD9T, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřícím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 15. 8. 2016, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedené námitce tak soud přisvědčit nemohl.

4. Zavinění

64. Krajský soud se v této problematice shoduje s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41, kde uvedl, že: *„v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má*

jít o úmyslné porušení předpisů (§ 3 zákona o přestupcích). Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanoví.

65. *Zavinění minimálně ve formě nedbalosti totiž vyplývá již z povahy spáchaného přestupku. Stěžovatel řídil mimo obec v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h osobní vozidlo rychlostí 150 km/h (po odečtení odchylky), tedy povolenou rychlost překročil dosti výrazně (o 60 km/h). Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 31, dále srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 238/2017-54, bod 42, ve kterém NSS konstatoval, že pokud by si stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění.*
66. *NSS dokonce v obdobném případě shledal dostatečným implicitní dovození zavinění ve formě vědomé nedbalosti (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 32). I pokud by se však jednalo o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na skutečnost, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek (viz § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích), pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37, bod 10).“*
67. *Žalobkyni byla v úseku, kde je obecnou úpravou v obci povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, naměřena rychlost jí řízeného vozidla 76 km/h, čímž daný limit překročila o 26 km/h. Ve světle výše zmíněné judikatury tak lze dovodit, že si jakožto držitelka řidičského oprávnění a na základě svých zkušeností musela být vědoma svého protiprávního jednání. Jak již bylo navíc uvedeno výše, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Správní orgán I. stupně se touto problematikou zabíral velice podrobně na str. 5-8 prvoinstančního rozhodnutí, na jeho závěry proto krajský soud bez dalšího odkazuje.*
68. *Tato námitka je na základě výše uvedeného zcela nedůvodná, neboť žalobkyně nebyla navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a ani jeho odůvodněním jakkoliv krácena na svých právech, jelikož bylo postaveno najisto, že přestupek byl žalobkyní spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje.*
69. *Krajský soud uzavírá, že správní orgány uložily žalobkyni pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Jakékoliv úvahy o zavinění, tedy o tom, zda žalobkyně spáchala přestupek v nepřímém úmyslu či pouze z nedbalosti, neměly na stanovení výše sankce žádný vliv a krajský soud podotýká, že žalobkyně by tedy nemohla ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se jí dostalo (obdobně srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38, bod 29, či ze dne 4. 1. 2018, č. j. 3 As 218/2016-38, bod 12).*

5. Vady výroku

70. Žalobkyně v rámci této námitky uvedla, že výrok rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje zcela přesně všechna ustanovení, která stanovují zákonná kritéria pro výměru sankce. S tímto argumentem žalobkyně nelze souhlasit. Správní orgán v části výroku daného rozhodnutí, v níž jí uložil pokutu ve výši 2 500 Kč, odkázal výslovně na ustanovení § 11 písm. b) zákona o přestupcích, v platném znění, dále uvedl ustanovení § 12 odst. 2 téhož zákona a rovněž odkázal na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Odkaz na ustanovení § 13 přestupkového zákona (jehož uvedení ve výroku žalobkyně postrádala) nebylo v tomto konkrétním případě nutné, jelikož se nijak k případu žalobkyně neváže. Lze tedy konstatovat, že správní orgán popsal, v čem po skutkové stránce spočíval přestupek žalobkyně a následně uzavřel, že svým jednáním spáchala žalobkyně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jelikož porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Svým jednáním rovněž porušila ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
71. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a dále rozvedl, na základě jakých úvah dospěl k tomuto rozhodnutí. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se správní orgán věnoval posouzení výše sankce velice pečlivě, proto na ně krajský soud odkazuje. Správní orgán sice výše uvedená ustanovení necitoval výslovně, ale lze konstatovat, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat dle krajského soudu za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Obsah uvedené právní normy totiž správní orgán fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.
72. V souvislosti s danou problematikou krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
73. V posuzované věci správní orgán ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, z jakého protiprávního jednání byla žalobkyně uznána vinnou. Ve výrokové části je rovněž uvedena právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za tento přestupek. Žalobkyni byla navíc uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí sankce odpovídající tomuto přestupku, přičemž správní orgán odůvodnil, proč tak učinil. Žalobkyně tedy byla informována v úplnosti o tom, co spáchala, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky přestupku a proč bylo

přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by naznal, že výrok rozhodnutí, potažmo odůvodnění by mělo obsahovat ještě další informace a odkazy na další ustanovení, která se k předmětné věci váží.

74. Žalobkyně v rámci tohoto bodu žaloby dále namítala, že jí byla výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně závazně uložena pokuta, kterou měla uhradit pouze na bankovní účet správního orgánu I. stupně nebo v hotovosti na jeho pokladně. Tyto způsoby úhrady peněžité částky nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobkyně postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci Magistrátu města Hradec Králové o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Nadto má krajský soud za to, že způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou náležitostmi, které musí nutně výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
75. Krajský soud následně posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky a konstatuje, že se jedná o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou si tedy soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce. Krajský soud při této úvaze vycházel analogicky z úpravy trestního práva, jelikož zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje. Lze konstatovat, že snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody přitom stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2) lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
76. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky naopak uvádí, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Kromě toho důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
77. Z předpisů trestního práva dále vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Obdobnou právní úpravu v případě přestupků sice nenalezneme, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za

přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal.

78. Žalobkyně přitom v žalobě pouze konstatovala, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dány byly, neuvedla však jaké. Krajský soud tak podotýká, že nemůže za žalobkyni domýšlet, k jakým skutkovým okolnostem směřuje její argumentace. S touto námitkou tak bylo možno se vypořádat pouze v obecné rovině. Dlužno dodat, že po pečlivém prostudování správního spisu neshledal krajský soud naplnění důvodů pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici zákonného rozmezí.
79. Soud při posouzení této námitky přihlédl především k tomu, že z odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně i z napadeného rozhodnutí vyplývají skutečnosti, které byly správními orgány zvažovány a jak byly tyto hodnoceny. Z obou rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností a postup správního orgánu nevykazuje žádný exces ani prvky svévole. Krajský soud shledává uloženou sankci ve výši 2 500 Kč (tj. na samé spodní hranici sankčního rozpětí) za úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
80. Žalobkyně vznesla námitky i k videozáznamu ze silniční kontroly. Jak již vyslovil krajský soud shora, správní orgán není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že není pravda, že videozáznam ze silniční kontroly byl zničen, jelikož obsahoval něco, co by bylo žalobkyni ve prospěch. Žalobkyně vznesla tuto domněnku, aniž by ji podpořila jakýmkoliv relevantními argumenty. Pokud chtěla některý z důkazů zpochybnit, je na ni, aby své tvrzení relevantně podložila, resp. k prokázání svého tvrzení označila důkazy (srov. § 52 správního řádu). Tuto povinnost nesplnila. Tato námitka není důvodná.
81. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
82. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jejího soukromí i soukromí jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. srpna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně